začátečníci zralého věku

První **křížek** v padesáti

Labyrint cválá uvolněně a v tempu. V rohu jízdárny točím doleva, srovnám ho na překážku, dva cvalové skoky před odskokovkou zasednu a pak už jenom kopíruji pohyb koně. Labyrint se odráží, já se nadlehčím, oči upřu na les za kolbištěm, ruce jdou za hubou koně… A je to! Labyrintovi jakoby narostla křídla a změnil se v bájného Pegase, letíme spolu vzduchem a svět zůstává kdesi pod námi a mimo nás. Právě jsme spolu skočili náš první křížek! Asi by to nebylo nic zvláštního. Nebýt toho, že já si nesu na zádech už křížků pět.

Patříte-li mezi jezdce-sportovce, určitě následující řádky přeskočte. Na svoje koňské začátky si už nejspíš ani nevzpomenete a obtíže začátečníka (natož začátečníka v pokročilém věku!) ve vás jistojistě vyvolají smích. Úsměv možná vyloudí i na tvářích lidí, kteří z kategorie „-cátníků“ přecházejí mezi „-sátníky“ a na koňský hřbet nasedli poměrně nedávno. Jejich pousmání však bude chápavé, protože se s tím vším nejspíš potýkali také. A pokud bude text inspirovat i čtenáře, kteří zatím kouzlu koní nepropadli, ale v srdci jim tato touha dřímá, tím lépe!

JAK SE TO PŘIHODÍ?

Teď, anebo nikdy

Když člověk odmala vyrůstá s koňmi, je jaksi přirozené, že ho provázejí životem a v předsíni se mu usadí koňská vůně. Pokud se ale ke koním dostanete až v téměř seniorském věku, známí to nechápou a obracejí oči v sloup: „Proč si na stará kolena začít huntovat tělo? Nevíš, že zlomeniny srůstají podstatně hůře než zamlada?“. Jasně, mají pravdu, aspoň v tvrzení ze druhé věty. Jenže i logika je občas odsunuta na vedlejší kolej a člověk dá zelenou snům příslušejícím spíše mládí v rozletu…

Láska ke koním může přivést k jezdectví téměř kohokoliv bez ohledu na věk, jestliže zároveň disponuje volným časem a potřebnými financemi. Pokud se rozhodnou jezdit na koni lidé, kteří ve škole života navštěvují už třídu značně pokročilých, popohání je k cíli jeden přídavný motor, nižším věkovým kategoriím zatím nedostupný - poznání, že dospěli k bodu zlomu, kde se zdánlivě nekonečné moře času stává konečným. To je na jedné straně zjištění šokující, na straně druhé však dodá člověku sílu sama sebe zpytovat, čím chce svůj zbývající čas vyplnit, i rozhodnost to uskutečnit.